

(๑)

คำร้องให้พิจารณาวินิจฉัย

เรื่องพิจารณาที่...../.....

ศาลรัฐธรรมนูญ

วันที่..... 9 เดือน..... ธันวาคม..... พ.ศ. 2564

ระหว่าง

นางจำมน ไม่มีนามสกุล โดยนางยุวดี กันท่า ผู้รับมอบอำนาจ

ผู้ร้อง

กระทรวงแรงงาน ที่ 1, กระทรวงการคลัง ที่ 2 และคณะรัฐมนตรี ที่ 3

ผู้ถูกร้อง

ข้าพเจ้า นางจำมน ไม่มีนามสกุล

ผู้ร้อง

สัญชาติ..... ไม่มีสัญชาติ..... ตำแหน่งหรืออาชีพ..... รับจ้าง

เกิดวันที่..... -..... เดือน..... -..... พ.ศ. 2512..... อายุ..... 52..... ปี

อยู่บ้านเลขที่..... 71/3..... หมู่ที่..... ไม่มี..... ถนน..... สนามกีฬา

ตรอก/ซอย..... สนามกีฬา 1..... ตำบล/แขวง..... ศรีภูมิ..... อำเภอ/เขต..... เมืองเชียงใหม่

จังหวัด..... เชียงใหม่..... รหัสไปรษณีย์..... 50200..... โทรศัพท์..... 0815957578..... โทรสาร..... 053218707

ขอยื่นคำร้องโดยอาศัยอำนาจตาม..... รัฐธรรมนูญ..... มาตรา..... 213

หรือพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ มาตรา 7(11)

โดยมีข้อเท็จจริงและคำขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังต่อไปนี้

ข้อเท็จจริง

ข้อ๑. ผู้ร้องเป็นคนไม่มีสัญชาติไทย มีสิทธิอาศัยอยู่ในราชอาณาจักรไทย รายละเอียดปรากฏ

ตามสำเนาบัตรประจำตัวคนซึ่งไม่มีสัญชาติไทย เลขที่ 6 5801 72002 99 5 ชุมชนบนพื้นที่สูง (ไม่ใช่

ชาวเขา) เอกสารแนบท้ายคำร้อง หมายเลข 1

ผู้ถูกร้องที่ 1 เป็นหน่วยงานของรัฐ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบริหาร คุ้มครองแรงงาน และ

พัฒนาฝีมือแรงงาน รวมทั้งราชการที่สังกัดกระทรวงแรงงาน

ผู้ถูกร้องที่ 2 เป็นหน่วยงานของรัฐ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการเงิน การคลังแผ่นดิน

ผู้ถูกร้องที่ 3 เป็นคณะบุคคล เป็นผู้ใช้อำนาจในการบริหารราชการแผ่นดินตามบทบัญญัติแห่ง

รัฐธรรมนูญ

ในการฟ้องคดีนี้ ผู้ร้องได้มอบอำนาจให้ นางยุวดี กันท่า เป็นผู้รับมอบอำนาจในการดำเนินคดีแทนผู้ร้องจนกว่าคดีจะถึงที่สุด รายละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือมอบอำนาจผู้ร้อง เอกสารแนบท้ายคำร้อง หมายเลข 2

ข้อ 2. ผู้ร้องเป็นผู้ประกันตน กองทุนประกันสังคม เลขที่ 6 5801 72002 99 5 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ตามที่ผู้ถูกร้องที่ 3 โดยการเสนอของผู้ถูกร้องที่ 1 ได้มีการอนุมัติโครงการ “ม. 33 เรารักกัน” เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา แบ่งเบาภาระค่าครองชีพและลดผลกระทบของผู้ประกันตนตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ระลอกใหม่ โดยขอรับการจัดสรรงบประมาณจากโครงการภายใต้แผนงานหรือโครงการที่มีวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา ชดเชยให้แก่ภาคประชาชน ตามพระราชกำหนดให้อำนาจผู้ถูกร้องที่ 2 กู้เงินเพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยาและฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ที่ได้รับผลกระทบการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ.2563 ภายใต้แผนงานหรือโครงการที่ 2 งบประมาณรวม 31,700 ล้านบาท ในรอบแรกตั้งแต่วันที่ 21 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 7 มีนาคม พ.ศ.2564 กลุ่มผู้ประกันตนตามมาตรา 33 จำนวนประมาณ 9.7 ล้านคน ได้รับการเยียวยาจำนวนคนละ 4,000 บาท และในรอบถัดมา จำนวนประมาณ 9.2 ล้านคน ได้รับการเยียวยาจำนวนคนละ 2,000 บาท รวมทั้งสิ้นเป็นเงินจำนวน 6,000 บาท ให้ผู้ประกันตนลงทะเบียนผ่านช่องทาง www.m33เรารักกัน.com เป็นต้นไป แต่โครงการดังกล่าวได้กำหนดเงื่อนไขว่าผู้ประกันตนตามมาตรา 33 ที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือดังกล่าว จะต้องมิคุณสมบัติเป็นผู้มีสัญชาติไทยเท่านั้น มีผลทำให้ผู้ร้องซึ่งเป็นบุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติรวมทั้งบุคคลคนอื่นๆ ซึ่งเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33 ที่ไม่มีสัญชาติไทย ได้รับผลกระทบและไม่ได้รับสิทธิในเงินช่วยเหลือดังกล่าวด้วย รายละเอียดปรากฏตามสำเนาพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยาและฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ที่ได้รับผลกระทบการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. 2563 , สำเนาคำอธิบายสรุปสาระสำคัญพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ไขปัญหา เยียวยาและฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคม ที่ได้รับ

(ใบต่อ)

ผลกระทบการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ. 2563 และสำเนาหนังสือ
คณะกรรมการกฤษฎีกาใช้จ่ายเงินกู้ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่ นร
1106/(คก.) 046 ลงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2564 เอกสารแนบท้ายคำร้อง หมายเลข 3 ถึง 5

อย่างไรก็ดี ประเทศไทยมีแรงงานข้ามชาติทำงานและอาศัยอย่างถูกกฎหมายจำนวน 2,348,913
คน (สถิติกรมจัดหางาน กระทรวงแรงงาน ณ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2564) รวมทั้งบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทย
จำนวน 958,607 คน (สถิติประกาศการทะเบียนราษฎร กรมการปกครองกระทรวงมหาดไทย ณ วันที่
31 ธันวาคม 2563) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาด้านเศรษฐกิจของประเทศไทย แต่มีแรงงานข้ามชาติ
และแรงงานไร้สัญชาติถูกขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกันตนเพียง 9.6 แสนคน (สถิติสำนักเงินสมทบ สำนักงาน
ประกันสังคม ณ เดือนกันยายน พ.ศ. 2564) ทั้งที่พระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 กำหนดให้
นายจ้างที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 1 คนขึ้นไปต้องขึ้นทะเบียนสู่ระบบประกันสังคม จากผลสำรวจขององค์การ
แรงงานระหว่างประเทศพบว่า ในปี พ.ศ. 2560 ประเทศไทยพึ่งพาแรงงานจากแรงงานข้ามชาติ สัดส่วน
ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ หรือ GDP มาจากแรงงานข้ามชาติถึงร้อยละ 4.3 – 6.6 แต่ปรากฏว่า
ตลอดเวลาเกิดวิกฤตเชื้อโรคโควิด-19 ระบาดตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. 2563 ที่ผ่านมา รัฐบาลได้มีโครงการอื่นๆ
ในการช่วยเหลือและเยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากวิกฤตเศรษฐกิจจากโรคระบาด ได้แก่ โครงการเราไม่
ทิ้งกัน โครงการคนละครึ่ง โครงการเราชนะ เป็นต้น แต่กลับกำหนดคุณสมบัติเฉพาะเช่นกัน

ข้อ 3. ผู้ร้องเห็นว่า การที่โครงการ“ม.33เรารักกัน” ของรัฐบาลโดยการเสนอของผู้ถูกร้องที่ 1
ดังกล่าว กำหนดเงื่อนไขให้ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 ที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจะต้องเป็น “ผู้มี
สัญชาติไทย” เท่านั้น เป็นการกระทำที่จำแนก กีดกัน และเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อผู้ร้องและ
แรงงานข้ามชาติ รวมถึงผู้ไม่มีสัญชาติไทยที่ เป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33 หรือมีสิทธิเป็นผู้ประกันตน
ด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ หรือสถานะของบุคคล ซึ่งการกระทำดังกล่าว ผู้ร้อง
เห็นว่าไม่เป็นธรรมและไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ

3.1 ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 4 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติ
ว่า “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพและความเสมอภาคของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

และมาตรา 27 วรรคสาม บัญญัติว่า “การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยความแตกต่าง
ในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล
ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอัน
ไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือเหตุอื่นใด จะกระทำมิได้”

3.2 ผู้ประกันตนตามมาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติประกันสังคม พ.ศ. 2533 ซึ่งประกอบด้วย
แรงงานไทยและแรงงานข้ามชาติเป็นทำงานขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ การที่
กฎหมายกำหนดให้แรงงานข้ามชาติมีสิทธิเข้าสู่ประกันสังคมได้ ย่อมถือเป็นการยืนยันว่าแรงงานข้าม
ชาติมีสิทธิไม่แตกต่างกับแรงงานไทย ดังนั้นการที่กำหนดให้แรงงานเป็นผู้ประกันตนตามมาตรา 33
เฉพาะที่เป็นแรงงานที่มีสัญชาติไทยเท่านั้นที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือเยียวยา จึงไม่เป็นธรรมอย่างยิ่งต่อ
แรงงานข้ามชาติที่เป็นผู้ประกันตน ซึ่งได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจจากการแพร่ระบาดของ
เชื้อโรคโควิด-19 เช่นกัน

3.3 ขัดต่อมาตรา 5 แห่งพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ปัญหาเยียวยา
และฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 พ.ศ.
2563 ที่กำหนดให้การกู้เงินตามพระราชกำหนดฉบับนี้เพื่อช่วยเหลือ เยียวยา และชดเชยให้แก่ประชาชน
เกษตรกร และผู้ประกอบการซึ่งได้รับผลกระทบจากการระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ซึ่งคำว่า “ภาค
ประชาชน” ไม่ได้กำหนดนิยามไว้เฉพาะบุคคลผู้มีสัญชาติไทยเท่านั้น ดังนั้นบุคคลที่ไม่มีสัญชาติไทยทุก
คนจึงเป็นภาคประชาชนตามพระราชกำหนดนี้ด้วยเช่นกัน

3.4 ขัดต่ออนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติในทุกรูปแบบ อันเป็นพันธกรณี
ระหว่างประเทศที่ประเทศไทยเป็นภาคี ที่มีพันธหน้าที่ว่าจะไม่กระทำหรือมีการปฏิบัติใดๆ ที่ก่อให้เกิด
การเลือกปฏิบัติด้วยเหตุแห่งเชื้อชาติและประกันว่าเจ้าหน้าที่รัฐทุกคนและสถาบันทุกแห่งของรัฐจะ
ปฏิบัติตามพันธกรณีภายใต้อนุสัญญา ทั้งนี้ตามความเห็นของคณะกรรมการการจัดการเลือกปฏิบัติ
ทางเชื้อชาติได้ให้ไว้ต่อรัฐไทยเมื่อวันที่ 6-31 สิงหาคม พ.ศ.2555 สมัยประชุมที่ 81 ว่า “รัฐภาคีควร
กำกับดูแลให้ต่างชาติทุกคนในประเทศเข้าถึงสิทธิมนุษยชน ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่เข้าเมืองโดยถูกกฎหมายหรือ

(ใบต่อ)

ผิดกฎหมาย โดยมีข้อเสนอแนะเป็นการเฉพาะต่อรัฐสภาเพื่อให้ดำเนินการเพื่อป้องกันและเยียวยาสำหรับ
ปัญหาร้ายแรงที่คนงานมีข้อเสนอแนะเป็นการเฉพาะต่อรัฐสภาเพื่อให้ดำเนินการเพื่อป้องกันและเยียวยา
สำหรับปัญหาร้ายแรงที่แรงงานซึ่งไม่มีสถานะพลเมืองต้องเผชิญ รวมทั้งผู้ที่ถูกจ้างงานโดยไม่ชอบด้วย
กฎหมายด้วย”

ข้อ 4. เมื่อวันที่ 7 มิถุนายน พ.ศ.2564 ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินใช้อำนาจตาม
พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ.2560 ตรวจสอบข้อเท็จจริงและ
ข้อเสนอแนะถึงกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

4.1 ตรวจสอบและเสนอแนะต่อผู้ถูกร้องที่ 1 ผู้ถูกร้องที่ 2 และผู้ถูกร้องที่ 3 ว่า โครงการ “ม.33
เรารักกัน” ที่ให้สิทธิเฉพาะผู้ประกันกันตนที่มีสัญชาติไทยเท่านั้น เป็นการขัดต่อมาตรา 4 และมาตรา 27
แห่งรัฐธรรมนูญราชอาณาจักรไทย หรือไม่

4.2 เสนอแนะให้ผู้ถูกร้องที่ 1 ผู้ถูกร้องที่ 2 และผู้ถูกร้องที่ 3 ยกเลิกเงื่อนไขการกำหนดการ
เยียวยาในโครงการดังกล่าวเฉพาะผู้ประกันตนที่มีสัญชาติไทยเท่านั้น

4.3 ขอให้ผู้ตรวจการแผ่นดินเสนอเรื่องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อให้พิจารณาว่า มาตรา 5 แห่งพระ
ราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินเพื่อแก้ปัญหา เยียวยา และฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมที่ได้รับ
ผลกระทบจากการระบาดของโรคติดเชื้อโควิด-19 พ.ศ.2563 ขัดต่อมาตรา 4 และมาตรา 7 แห่ง
ราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 หรือไม่

4.4 หากผู้ถูกร้องที่ 1 ผู้ถูกร้องที่ 2 และผู้ถูกร้องที่ 3 ไม่ปฏิบัติตามข้อเสนอแนะตามข้อ 4.1 และ
ข้อ 4.2 ขอให้ผู้ตรวจการแผ่นดินเสนอเรื่องพร้อมความเห็นต่อศาลปกครองเพื่อพิจารณาและวินิจฉัยโดย
ไม่ชักช้า รายละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือเรื่องร้องเรียนความไม่เป็นธรรม กรณีโครงการม.33 เรารัก
กันเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติขัดต่อกฎหมายและขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ต่อผู้ตรวจการ
แผ่นดิน ลงวันที่ 7 มิถุนายน 2564 เอกสารท้ายคำร้อง หมายเลข 6

เมื่อวันที่ 21 กันยายน พ.ศ.2564 ผู้ร้องได้รับทราบผลพิจารณาของผู้ตรวจการแผ่นดินทาง
จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ มีความเห็นว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 4

และมาตรา 27 ได้ให้การรับรองและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค
ของบุคคล โดยห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล ไม่ว่าด้วยเหตุผลความแตกต่างในเรื่องถิ่น
กำเนิด เชื้อชาติ ฯลฯ โดยที่คำว่า “เชื้อชาติ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554
หมายถึง “น. ผู้ที่ร่วมเผ่าพันธุ์เดียวกัน” ส่วนคำว่า “สัญชาติ” หมายถึง “น. ความเกิด, การเป็นขึ้น, ความ
อยู่ในบังคับ คือ อยู่ในความปกครองของประเทศชาติเดียวกัน, (กฎ) สถานะตามกฎหมายของบุคคลที่
แสดงว่าเป็นพลเมืองหรือคนในบังคับของประเทศใดประเทศหนึ่ง” รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำ
วินิจฉัยผู้ตรวจการแผ่นดิน สำนักกฎหมายและคดี ลงวันที่ 2 กันยายน 2564 เรื่องร้องเรียนเลขแดงที่
1615/2564 และสำเนাজดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ลงวันที่ 21 กันยายน 2564 เอกสารท้ายคำร้อง หมายเลข
7 และ 8

ดังนั้น การที่ผู้ถูกร้องที่ 1 ผู้ถูกร้องที่ 2 และสำนักงานประกันสังคมดำเนินการโครงการ “ม.33เรา
รักกัน” ตามมติของผู้ถูกร้องที่ 3 โดยกำหนดคุณสมบัติผู้ได้รับสิทธิไว้ว่าต้องเป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทย
เท่านั้น กรณีนี้จึงมิได้มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมเพราะเหตุความแตกต่างในเรื่อง เชื้อ
ชาติและมิได้ละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาคของบุคคลดังที่
ผู้ร้องเรียนกล่าวอ้างแต่อย่างใด

เมื่อการดำเนินการโครงการ “ม.33เรารักกัน” ตามมติของผู้ถูกร้องที่ 3 ไม่มีลักษณะเป็นการ
เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม จึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช 2560 มาตรา 4 และมาตรา 27 ที่ผู้ตรวจการแผ่นดินจะเสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อ
ศาลรัฐธรรมนูญหรือศาลปกครองเพื่อพิจารณาวินิจฉัยได้

ผู้ร้องเห็นว่าผู้ตรวจการแผ่นดินตีความบทบัญญัติตามตัวอักษรอย่างเคร่งครัดโดยมิได้คำนึงถึง
ความมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญที่มุ่งรับรองและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิ เสรีภาพ และความ
เสมอภาคของบุคคล โดยห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล

เมื่อค้นหาความหมายของคำว่า “เชื้อชาติ” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554
หมายถึง “น. ผู้ที่ร่วมเผ่าพันธุ์เดียวกัน” ส่วนคำว่า “สัญชาติ” หมายถึง “น. ความเกิด, การเป็นขึ้น,

(ใบต่อ)

ความอยู่ในบังคับ คือ อยู่ในความปกครองของประเทศชาติเดียวกัน, (กฎ) สถานะตามกฎหมายของบุคคลที่แสดงว่าเป็นพลเมืองหรือคนในบังคับของประเทศใดประเทศหนึ่ง”

พิจารณาความหมายแล้ว สัญชาติเป็นสถานะตามกฎหมายของบุคคลที่แสดงถึงความเป็นพลเมืองหรือคนในบังคับของรัฐใดรัฐหนึ่งซึ่งบุคคลอาจกำหนดหรือเปลี่ยนแปลงได้ แต่เชื้อชาตินั้นเป็นลักษณะที่ติดตัวบุคคลมาแต่กำเนิด มีอาจเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยรับรองว่าห้ามมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมด้วยเหตุความแตกต่างแห่งสัญชาติแล้ว การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมโดยเหตุแห่งเชื้อชาติยังเป็นการต้องห้ามด้วยเช่นกัน ตามหลักยิ่งต้องเป็นเช่นนั้น เพราะเชื้อชาตินั้นมิได้แยกต่างหากจากสัญชาติ แต่หน่วยย่อยของสัญชาติ ซึ่งสอดคล้องกับอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติทางเชื้อชาติทุกรูปแบบ ค.ศ. 1965 มาตรา 5 ที่กำหนดให้รัฐต้องประกันสิทธิของบุคคลทุกคนให้มีความเสมอภาคกันตามกฎหมาย โดยไม่จำแนกตามเชื้อชาติ สีผิว ชาติ หรือ เผ่าพันธุ์กำเนิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการมีสิทธิในสิทธิมนุษยชนพื้นฐาน รวมถึงสิทธิในสัญชาติ

นอกจากนี้ การที่ประเทศไทยยอมรับแรงงานข้ามชาติและผู้ไม่มีสัญชาติไทยเป็นแรงงานในระบบประกันสังคม แรงงานข้ามชาติและผู้ไม่มีสัญชาติไทยย่อมได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน มีสิทธิและหน้าที่ในฐานะผู้ประกันตน กล่าวคือ มีสถานะบุคคลในทางกฎหมายในฐานะแรงงานในระบบเทียบเท่าแรงงานที่มีสัญชาติไทยทุกประการ ประกอบกับโครงการ “ม.33 เรารักกัน” เป็นโครงการที่เสนอโดยสำนักงานประกันสังคม หน่วยงานภายใต้กระทรวงแรงงาน ในการเยียวยาผู้ประกันตนประกันสังคมตามมาตรา 33 จึงควรเยียวยาให้ผู้ประกันตนทุกคนที่อยู่ในระบบประกันสังคมในฐานะแรงงานตามกฎหมายอย่างเท่าเทียม มีอาจกำหนดคุณสมบัติให้เพียงผู้ประกันตนผู้มีสัญชาติไทยเท่านั้นที่มีสิทธิได้รับการเยียวยา ดังที่บทบัญญัติกฎหมายมาตรา 27 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ได้กำหนดมิให้เลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุแห่งสถานะบุคคล

อนึ่ง บุคคลที่ไร้สัญชาติที่เป็นผู้ประกันตนในประเทศไทยเป็นบุคคลที่ไร้รัฐที่ได้ขึ้นทะเบียนในระบบทะเบียนราษฎรและมีเอกสารแสดงตัวตน มีสิทธิพลเมืองเช่นเดียวกับผู้ประกันตนที่มีสัญชาติไทย ย่อมต้องได้รับการเยียวยาเช่นเดียวกัน เพราะสิทธิในการได้รับการเยียวยาไม่ใช่สิทธิทางการเมือง ผู้ประกันตน

ตาม มาตรา 33 ที่ไม่มีสัญชาติไทย ไม่ได้รับการช่วยเหลือตามโครงการดังกล่าว เป็นการเลือกปฏิบัติ เป็นการละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้ร้อง ทำให้ผู้ร้องรู้สึกด้อยค่า ถูกดูหมิ่นและไร้ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ประกันตนตาม มาตรา 33 ที่มีสัญชาติไทย

ทั้งนี้ โครงการ ม.33 เรารักกัน เป็นมาตรการที่ออกมาเพื่อสอดคล้องกับวิกฤตการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 ซึ่งถือว่าเป็นวิกฤตสาธารณสุขที่กระทบการดำรงชีวิตในทุกมิติ สิทธิในการได้รับการเยียวยาจึงมิได้เป็นเพียงการเยียวยาเฉพาะด้านค่าแรงเท่านั้น แต่สิทธิที่จะได้ตามโครงการดังกล่าว หมายถึงการประกันมาตรฐานในการดำรงชีวิตของผู้ประกันตนทุกคนที่ได้รับผลกระทบจากวิกฤตการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโรคโควิด-19 โดยมาตรการของรัฐอย่างเท่าเทียมโดยมิต้องแบ่งแยกคุณสมบัติของผู้ประกันตนอีก ซึ่งเป็นแนวทางที่สอดคล้องกับหลักการสากล อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิมนุษยชนที่ผูกพันประเทศไทยในฐานะรัฐภาคี

ดังนั้น ผู้ร้องจึงร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญให้พิจารณาวินิจฉัยอีกครั้ง ว่าโครงการ “ม.33 เรารักกัน” ในการกำหนดคุณสมบัติของประชาชนผู้มีสิทธิได้รับการเยียวยาเฉพาะผู้มีสัญชาติไทยเท่านั้น จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 4 และมาตรา 27